

Chương thứ 13

HOA TÌNH

Tại chủ lĩnh Cương Lại Xương Uy nhìn Thiếu Hoa. Vẻ mặt khinh khỉnh ban đầu của gã đã được thay vào bộ mặt khác sau khi chứng kiến kiếm pháp của Thiếu Hoa.

-Tiểu tử?Người từ đâu đến.

Thiếu Hoa nhìn Lại Xương Uy

-Tại hạ người trấn Thành Chương này.

Đôi chân mày của vị trại chủ lĩnh cương thoát cau hấn lại.

Gã gắt giọng nói :

-Người nói sao. Người là người của Thành chương trấn.

Thiếu Hoa gật đầu :

-Đúng..Tại hạ là người trấn Thành chương.

-Người đang bốn cột với bốn trại chủ.

Thiếu Hoa lắc đầu :

-Bình nhật, tại hạ câu cá trên dòng hoàng giang.

Lại Xương Uy lắc đầu :

-Quái lạ thật?Thật là khó tin. Một kiếm thủ cao thâm như người có thể mà bốn trại chủ lại không biết.

Thiếu Hoa ôm quyền :

-Trước đây tại hạ chưa từng luyện kiếm, nhưng chỉ mới luyện đây thôi.

Một lần nữa Xương Uy lại ngạc nhiên nhìn Thiếu Hoa.

-Tiểu tử..người nói sao..chỉ mới vừa luyện kiếm thôi à.

Thiếu Hoa gật đầu :

-Những lời Thiếu Hoa nói điều là sự thật. Tin hay không là quyền của trại chủ.

-Vừa mới luyện kiếm..Tiểu tử..Nghe ta hỏi đây.

Thiếu Hoa từ tốn đáp lời :

-Trại chủ cứ hỏi..Tại hạ sẵn sàng trả lời người.

-Người luyện kiếm để làm gì.

Thiếu Hoa ôm quyền buông một câu mà khi lọt vào lỗ tai họ Lại, gã có cảm tưởng như sét đánh bên tai mình.

-Thiếu Hoa có ý định nắm lấy lĩnh cương trại của Lại trại chủ.

Chân diện Lại Xương Uy xệ xuống, những sợi thịt trên gò má gã gờm ghiếc, cùng với sắc màu tím tái, nhợt nhạt. Lại Xương Uy rít giọng nói :

-Tiểu tử hãy nói lại lần nữa.

Thiếu Hoa ôm quyền ôn nhu nói :

-Thiếu Hoa muốn đoạt lĩnh cương trại của trại chủ.

Hai hàm răng của Lại Xương Uy nghiền lại với nahu. Những âm thanh ken két phát ra từ miệng của gã. Gã lập lại lời nói của Thiếu Hoa.

-Muốn đoạt lĩnh cương trại của bọn trại chủ.

Thiếu Hoa gật đầu :

-Không sai.

Lại Xương y nhìn chàng. Cánh mũi trên của gã giần giật cùng với lỗ mũi phập phồng như thể đang phát ra những luồng hỏa khí hùng hực.

Lại Xương Uy rít giọng nói :

-Tiểu tử..sao ngươi có ý đó.

-Tại hạ nghe người ta nói Lại tranh chủ đã từng tuyên cáo : Bất cứ ai thắng Lại trại chủ thì người đó sẽ thay ta5I chủ làm ta5I chủ lĩnh cương trại.

Còn Lại trại chủ mãi mãi sẽ là nô nhân trung thành.

Lại Xương Uy gằn giọng đáp lời Thiếu Hoa.

-Tiểu tử ngươi nói đúng.

Y từ từ thở ra cùng với những âm thanh ken két phát ra từ cửa miệng.

Vừa thở ra từ từ Lại Xương Uy vừa nói :

-Ngươi biết, nếu thua bọn trại chủ thì như thế nào không ?

-Tuỳ trại chủ định đoạt.

Đôi uy nhân ngồi ngồi của Lại Xương Tinh hơi nhíp lại. Y gằn từng tiếng rồi nói :

-Tiểu tử Thiếu Hoa..Ngươi đã lấy mạng nghĩa đệ của bọn trại chủ hận đến tận xương tủy. Chỉ với hành động đó thôi bọn trại chủ đã có thể lột da xé thịt ngươi rồi.

Y rít một luồng chân khí căng phòng lồng ngực, trầm giọng nói tiếp.

-Nay bọn ta5I chủ còn nghe ngươi muốn đoạt lĩnh cương trại lửa giận càng bùng phát hơn nữa. Bọn trại chủ chẳng biết sẽ dùng cực hình gì hành hạ ngươi. Đóng cọc phơi nắng ngươi cho đến chết. Cũng chưa đủ làm giảm cơn giận của bọn trại chủ.

Hắn nghiền răng, rít giọng nói tiếp

-Tiểu tử..ngươi phải thắng được Lại Xương Uy này đó.

-Thiếu Hoa không thắng thì tùy trại chủ định đoạt.

Lại Xương Uy cười khẽ nói :

-Những việc tiểu tử sẽ chẳng bao giờ đạt được mục đích của ngươi.

Y nói rồi ngửa mặt lên trời cất tràng tiểu ngạo cuồng nhiệt.

Y vừa cười vừa lòn tay sau lưng. Một ánh chớp bạc sáng ngời xuất hiện trên hữu thủ họ Lại. Đó là ngọn khoai đao chỉ nhìn qua thôi đã rợn người bởi sát khí ẩn tàng trong lưỡi đao đó.

Nhìn lại Thiếu Hoa, Lại Xương Uy gắt giọng nói :

-Thiếu Hoa tiểu tử..ngươi có tham vọng lớn thì phải chết bởi chính tham vọng đó.

Vừa nói trại chủ Lại Xương Uy vừa điểm mũi nhọn khoai đao về phái Thiếu Hoa. Nhãn quang của gã long lên sát nộ hừng hực.

Thiếu Hoa vẫn để mũi kiếm hứng xuống đất. Nhưng thần nhân thì rơi vào mũi đao của đôi phương.

Trại chủ Lại Xương Uy rút một luồng chân khí căng phòng ngực :

-Tiểu tử?Đao của Lại Xương Uy không lấy mạng ngươi, lại mỗ không còn là trại chủ lĩnh cương.

Lời vừa dứt thì chớp đao cũng cắt ra. Đao chưa đến mà khí đao đã đến trước. Một âm thanh nghe buốt cả cốt sống hướng đến Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa không né tránh chiêu đao của đôi phương mà hoàn kiếm đón thẳng đỡ thẳng.

Kiếm và đao chạm thẳng vào nhau.

-Keng?

Hai ngọn binh khí chạm vào nhau rồi bật ngược trở lại

Khi vị trại chủ Lại Xương Uy chuyển bộ để biến hoá đao pháp thì kiếm của Thiếu Hoa bất thần cắt một đường thẳng tắp điếm đến tam huyết gã.

Mũi kiếm vừa đặt vào tam huyết của Lại Xương Uy thì dừng lại.

Vị trại chủ lĩnh cương trại gần như đứng đực ra như phỗng. Y nhìn Thiếu Hoa bằng ánh mắt vô cùng ngờ ngẩn và ngạc nhiên.

Thiếu Hoa trang trọng nói :

_Lần thứ ba Lại trại chủ vẫn là kẻ thua

Xương Uy bỏ tay khỏi đốc ngọn khoai đao.

Y nhìn Thiếu Hoa nói :

-Thắng thì thắng, thua thì thua?Hai cái mạng Lại Xương Uy đã gọi cho ngươi. Còn cái mạng thứ ba ngươi được quyền định đoạt.

Y nói rồi ngẩn mặt nhìn trời chờ đợi mũi kiếm xuyên yết hầu mình.

Thiếu Hoa rút kiếm lại.

Chàng vừa rút kiếm vừa nói.

_Trại chủ là người trọng ngôn.

Xương Uy nhìn Thiếu Hoa, rồi bất ngờ ôm quyền hành lễ.

_nô nhân Xương Uy..

Thiếu Hoa vội đỡ lấy Xương Uy

-Trại chủ

-Quân tử bất hý ngôn.

Y buông tiếng thở dài.

_kể từ bây giờ Lại Xương Uy là nô nhân của Hoàng Thiếu Hoa.

Thấy Lại Xương Uy quy thuận Thiếu Hoa, bọn lục lâm Lĩnh cương đồng loạt quỳ xuống đất hướng về Thiếu Hoa.

-Chúng tôi đồng quy thuận.

Thiếu hoa bối rối

-Các vị đừng làm vậy..Đừng làm vậy.

Ngô Tịnh tay ôm bầu rượu cùng với Bội Bội bước đến bên Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa ôm quyền xá Ngô Tịnh.

-Ngô đại ca?Thiếu Hoa đã làm được tất cả những gì Ngô đại ca chỉ huấn.

Lại Xương Uy nhìn lên Ngô Tịnh. Chân diện của gã tái nhợt.

Gã quỳ xuống hướng về Ngô Tịnh

_Xương Uy không biết tôn giá ở đây.

-Đứng lên đi.

Xương Uy đứng lên.

Ngô Tịnh nhìn lên Xương Uy nói :

_Ta là kẻ la chưng cho sự việc ngày hôm nay. Mãi mãi Lại trại chủ sẽ là nô nhân của Thiếu Hoa.

-Lại Xương Uy sẽ luôn giữ phận mình.

Ngô Tịnh gật đầu.

Y nhìn sang Thiếu hoa

-Thiếu Hoa đệ..Người có thể tự cho mình quyền cầm kiếm và là một kiếm thủ

_Đại ca

Ngô Tịnh mỉm cười

_Ta đã chuẩn bị xong cho ngươi lên đường. Những gì ta nói ngươi hẳn còn nhớ.

Thiếu Hoa gật đầu.

_Tiểu đệ luôn tâm niệm những lời của đại ca, khắc sâu những chỉ ngôn đó vào tâm tưởng.

Ngô Tịnh gật đầu

Y nhìn Lại Xương Uy

-Trại chủ đi cùng với Thiếu Hoa chứ.

-Chủ nhân đi đâu, Xương Uy sẽ đi đó

Ngô tịnh gật đầu. Y nhìn Thiếu Hoa

-Đại ca chúc ngươi sớm quay về gặp ta.Đã đến thời khắc ngươi bước chân vào con đường của kiếm môn

Bội Bội sững sờ

-Sao..tôn gái buộc Thiếu Hoa đi ngay à.

Ngô tịnh nhìn nàng

_Hôm nay mới là sự khởi đầu của nghiệp kiếm thủ. Y phải đi.

Thiếu Hoa nhìn Bội Bội

_Cao tiểu thư, Thiếu Hoa còn chúc nghiệp với mẫu nương của mình.

_Huynh..huynh.

Nàng cắn răng vào môi, bật khóc thành tiếng rồi bỏ chạy.

Thiếu Hoa cau mày

Ngô tịnh nói:

_Đừng để thói đổng danh của nữ nhân làm mất đi cái tềnh của một kiếm thủ.

Thiếu Hoa buông tiếng thở dài. Chàng ôn nhu nói

_Khi Thiếu Hoa trở về gặp đại ca..

_Ngươi sẽ được biết kẻ thù của mình.

Thiếu Hoa ôm quyền.

_Đại ca bảo trọng

_Lúc nào Ngô đại ca cùng bảo trọng để chờ người. Khi nào tâm huyết của mẫu nương được người hoàn thành thì hãy đến gặp đại ca tiếp nhận tục danh kẻ thù.

Thiếu Hoa gật đầu

_Thiếu hoa sẽ không làm đại ca thất vọng

Một cỗ xe độc mã được một gã nha sai dẫn đến.

Ngô Tịnh cầm cương đặt vào ta Thiếu Hoa

Thiếu Hoa..uống với ta bầu rượu này.

Y nói rồi dốc bầu rượu tu luôn một hơi dài mới trao qua tay chàng

_Cầm lấy mà lên đường. Đại ca tặng cho đệ đó.

_Ngô đại ca

Ngô Tịnh nhìn Thiếu Hoa

_Võ lâm hiểm ác, bảo trọng

Y nói rồi chấp tay sau lưng bỏ đi mà chẳng ngoái mặt nhìn lại

Thiếu Hoa gọi với theo Ngô tịnh :

_Đại ca..Thiếu Hoa sẽ quy về.

Mặc cho chàng kêu réo, Ngô Tịnh vẫn bỏ đi như thể gã đã làm xong những gì cần làm với Thiếu Hoa mà không đoái hoài đến chàng nữa.

Xương Uy cầm dây cương khiến con tuấn mã kéo cỗ xe chậm rãi hướng về phái tây. Y nói :

_Chủ nhân ..chúng ta đi đâu.

Thiếu Hoa nhìn Xương Uy.

_Trại chủ..đừng gọi Thiếu Hoa là chủ nhân.

Xương Uy lắc đầu

_Không?Xương Uy giờ không còn là trại chủ lĩnh cương trại nữa mà là nô nhân của người.

-Thiếu Hoa có nói trại chủ là nô nhân đâu.

Chủ nhân đừng nói vậy, nô nhân đắc tội với chủ nhân. Nếu không là nô nhân của người thì Lại Xương Uy là kẻ bội ngôn thà chết còn hơn.

Thiếu Hoa lắc đầu

_Được rồi, trại chủ muốn soa cũng được, Thiếu Hoa không ép. Nhưng có thể gọi Thiếu Hoa là thiếu gia cũng được đâu cần đến hai chữ chủ nhân.

_Thiếu gia.

Thiếu gia mỉm cười

_Thiếu Hoa gọi trại chủ bằng Lại lão bộc nhé.

Xương Uy gật đầu. Y dùng tay xoa chiếc đầu nhẵn tóc.

_Lại lão bộc..cũng hay đó.

Thiếu Hoa cầm lấy bầu rượu của Ngô Tịnh

_Lại lão bộc..Thiếu Hoa cà lão bộc cùng uống hết bầu rượu này.

_ Lại lão bộc tuân lệnh thiếu gia.

Chàng tron mat nhìn gã.

Hai người cùng phá lên cười. Thiếu Hoa uống cạn phân nửa bầu rượu rồi trao cho y.

_Đến lượt lão bộc

_Đa tạ thiếu gia.

Lại Xương Uy dốc bầu rượu uống cạn. Y dốc ngược bầu rượu nói với Thiếu Hoa rượu trong bầu đã không còn.

Thiếu Hoa thích thú vỗ vai Lại Xương Uy.

_Lại lão bộc này, Thiếu Hoa bỗng dưng có một tri kỷ nhữ lão bộc thật là thú vị biết chừng nào.

Xương Uy cướp lời chàng.

_Thiếu gia nói sai rồi..Lại Xương uy là nô bộc của thiếu gia chứ nào phải là tri kỷ.

_Thiếu Hoa nghĩ người la tri kỷ thôi.

_Tri kỷ khác với bộc nhân.

Thiếu Hoa buông tiếng thở dài

_Lão bộc nghĩ sao cũng được.

Chàng nói đến đây thì nghe tiếng vó ngựa dồn đã đuổi theo.

Lại Xương Uy nói :

_Thiếu gia..hình như có người đuổi theo chúng ta.

_Ai đuổi theo chúng ta vậy nhĩ.

Thiếu Hoa vừa nói vừa ngóai đầu nhìn lại.

Thốt nhan mã đang phi nước đại đuổi theo chàng. Chẳng nấy chốc là đuổi đến kịp. Thiếu Hoa tròn mắt vì nhận ra kỵ sỹ kia chính là Bội Bội.

Nàng gò cương cho tuần mã chặn ngang trước đầu ngưỡng cửa.

_Thiếu Hoa huynh không muốn từ giã Bội Bội ư.

Vừa nói Bội Bội vừa bước xuống đất.

Thiếu Hoa cũng rời xe, tiến đến trước mặt nàng.

_Bội Bội tiểu thư.

Nàng nhìn chàng

_Thiếu Hoa huynh.

Buông tiếng thở dài, Thiếu Hoa nói :

_Bội Bội tiểu thư..tại hạ phải đi vì..chức nghiệp của tại hạ đối với mẫu nương.

Bội Bội biết..Cho dù Thiếu Hoa huynh có đi cũng phải nói 1 lời với Bội Bội chứ.

Nàng bẽn lễn nói :

_Thiếu Hoa huynh không muốn giã từ với Bội Bội à. Huynh muốn giết Bội Bội phải không (sến quá).

Thiếu Hoa lắc đầu.

_Làm gì có..

Nàng mỉm cười nói :

_Bội Bội biết huynh không giết Bội Bội (gặp ta ta giết).

Nàng chỉ về phía thảo nguyên.

_Thiếu Hoa ..Thảo nguyên đẹp quá..Mình vào thảo nguyên đi.

Nàng vừa nói vừa liếc chàng.

Thiếu Hoa nhìn lại Majin Boo.

Lại Xương Uy nhìn chàng mỉm cười rồi quay mặt chỗ khác. Nụ cười đầy ẩn ý của gã khiến chàng sượng sùng.

Nhìn lại bội Bội, Thiếu Hoa nói :

_Tiểu thư..Chúng ta sẽ cùng rảo bước vào thảo nguyên.

Nàng e lệ nhìn chàng gật đầu và thốt lên yên ngựa

_Huynh ..lên yên ngựa cùng với Bội Bội.

Thiếu Hoa không khỏi lúng túng bởi lời đề nghị của nàng.

_Ồ..

Cuối cùng chàng thốt lên yên ngựa ngồi sau Bội bội. Nàng đặt dây cương vào tay Thiếu Hoa.

_Bội Bội và huynh sẽ cùng vào thảo nguyên.

Nàng vừa nói xong điểm một nụ cười mãn nguyện. Thiếu Hoa giật dây cương khiến con bạch mã lao vào vùng thảo nguyên mên mông, bạt phủ một màu xanh của cỏ. Mùi xạ hương thoang thoảng từ mái tóc Bội Bội phả vào khứu giác Thiếu Hoa làm chàng ngất ngây.

Hai người như thể rạp trên lưng con bạch mã, để nó lao vút đi như một mũi tên. Thiếu Hoa ghì xuống dưới một tán cây đại thụ.

Bội Bội quay lại nhìn chàng

_Huynh thích không.

Chàng gật đầu.

_Trong vùng thảo nguyên Thiếu Hoa cảm thấy tự do hoàn toàn, Bội Bội có cảm nhận điều đó không ?

Nàng gật đầu.

_Bội Bội cũng như huynh.

Họ xuống ngựa ngồi lên thảm cỏ, ngắm nhìn vàng quang từ từ chìm xuống.

Bội Bội nhìn Thiếu Hoa.

_Bội bội không hỏi huynh đi đâu nhưng muốn biết chừng nào huynh quya về.

_Thiếu Hoa cũng không biết chừng nào nữa.

Nét buồn hiện lên khuôn mặt bội Bội.

-Thiếu Hoa huynh..Bội Bội rất muốn huynh quay về.

Nhìn sang Bội bội chàng cười mỉm

-Thiếu Hoa sẽ quay về.

Nàng bó gối bàng quơ nhìn về phía trước

_Khi con gái nghĩ đến ai thì cứ luôn nghĩ đến người đó, còn huynh..có nhớ bội bội không.

Thiếu Hoa im lặng, lắc đầu

-Ngoài mẫu nương ra, ta chẳng nghĩ đến ai, thỉnh thoảng cũng nghĩ đến Bội Bội. Mỗi khi ngắm bầu trời đen thì cứ như rằng huynh nhớ đến Bội Bội.

Nàng mỉm cười.

-Bội Bội gieo vào tâm tưởng Thiếu Hoa những gì nào ?

-Thì Bội Bội bắt huynh phải cống nạp ngân ngư.

Mặt nàng xụ xuống

-Vì chuyện đó mà huynh nhớ đến Bội Bội à, người ta làm vậy bởi người ta có ý..

-Bội Bội có ý gì

-Bởi vì..ơ..

chàng mỉm cười

-Phải Bội Bội để ý đến huynh nên mới đày ải huynh để huynh chú tâm đến Bội Bội.

Chân diện nàng đỏ gát như 1 quả chín. Nàng khẽ gật đầu

-Bội bội có ý vậy đó

-Thế mà trước đây huynh hiểu lầm Bội Bội, Thiếu Hoa cứ nghĩ là Bội Bội là ái nữ của huyện lệnh đại nhân tất sẽ coi mình là chủ nhân của bá tánh trong huyện, tất cả mọi người phải hầu hạ Bội Bội.

Nàng giãy nảy

-Không có đâu..không có đâu. Thiếu Hoa nghĩ Bội Bội là con người như vậy, sao còn cứu Bội Bội khỏi cái họa Dương Trụ. Huynh có thể mặc nhiên để hấn bắt nạt muội.

-O sao Thiếu Hoa có thể khoanh tay đứng nhìn, dù sao Thiếu hoa và Bội Bội cũng là người một huyện mà.

-Huynh cứu Bội Bội chỉ vậy thôi ư.

Thiếu Hoa im lặng.

Nàng gật đầu :

-Bội Bội không bao giờ trách huynh đâu.

Thiếu Hoa bất giác buông tiếng thở dài

-Khi nào Thiếu Hoa làm tròn trách nhiệm với mẫu nương sẽ nói với nàng.

Vừa nói Thiếu Hoa vừa nắm tay Bội Bội đỡ nàng lên

-Đêm đã xuống Bội Bội phải quay về.

-Thiếu Hoa..

-Tiểu Hoa sẽ sớm quay về.

Thiếu Hoa mỉm cười rồi đỡ nàng lên yên ngựa. Cầm dây cương đặt vào tay Bội Bội. Bội Bội miễn cưỡng giắt dây cương để con bạch mã trở nước kiệu quay về huyện.

Chờ con bạch mã mất hút Thiếu Hoa mới quya lại cỗ xe độc mã.

Lại Xương Uy nhìn chàng

Thiếu Hoa nói

-Chúng ta đi
Thiếu gia ..Cao tiểu thư xem chừng đã đấm đuổi thiếu gia rồi.
Lại lão bộc định nói gì.
-Cao tiểu thư đã yêu thiếu gia rồi.
Thiếu Hoa ngượng ngùng nói :
-Nàng là thiên kim của huyện lệnh đại nhân thiếu Hoa sao dám với tới
nàng. Lại lão bộc chỉ nói càn, huyện lệnh đại nhân sẽ bắt tội đó.
-Bỏn nhân biết..không dám nói nữa.
Chàng vừa cười vừa với tay vào trong xe lấy vò rượu hai cân. Khui vò rượu
chàng hỏi Lại Xương Uy
-Sao lão bộc biết Bội Bội yêu ta.
Đón lấy vò rượu Xương Uy nói
-Người đứng trong cuộc thì không biết, kẻ ngoài cuộc thì thấy ngay nàng
đang si tình thiếu gia
Lão băng quơ vừa giật dây cương nói
-Trai tài gái sắc, thật là hiếm có.

Hết chương 13